

Kurt Kotouč A Pavel Senský

Na tomto obrázku jsem já a můj bratranec Pavel Senský. Fotografie pochází z roku 2004 z mého bytu v Praze.

V roce 1989 se všude v Evropě kolem děly takové věci, že bylo důvodné doufat, že to konečně přeskochí i k nám, avšak v těch dřívějších letech jsem naprosto nedoufal, že se toho dožiju. Z Listopadu jsem byl strašně nadšený, účastnil jsem se dokonce proslulého studentského průvodu z Albertova. Od té doby se můj život úplně změnil, ačkoliv mne převrat zastihl v době, kdy už jsem byl starší člověk. Když jsem byl v aktivním věku, měl jsem to štěstí, že jsem mohl dělat práci, která mne bavila. Z tohoto hlediska to byla krásná doba. Avšak pocit návratu demokratického režimu pro mne znamenal mnoho. Po roce 1989 jsem byl v Americe, Izraeli a Kanadě. Izrael jsem navštívil jako delegát Tereziánské iniciativy.

V Památníku Terezín vznikla expozice o vězeňské literatuře, na které jsem se podílel s Marií Křížkovou. Nedávno jsme tam společně připravili putovní výstavu o časopisu Vedem. Pracoval jsem také v Tereziánské iniciativě, která vznikla v roce 1990. Iniciativa vydává svůj časopis a má velkou zásluhu na vzniku židovského památníku v Terezíně. Iniciativa odváděla a odvádí skvělou práci, rovněž se rozhodujícím způsobem zúčastnila zápasu o odškodnění, které jsem obdržel i já. Svým dětem jsem o koncentračním táboře příliš nevyprávěl, stejně jako většina ostatních přeživších. Tento fakt lze vysvětlit tím, že ten, kdo prošel koncentrákem, vlastně prožil naprostou devastaci osobnosti člověka, což je nesmírně ponižující skutečnost. Když pak byla vydána v roce 1995 kniha "Je mojí vlastní hradba ghett?", můj syn si ji přečetl a dověděl se o mně věci, které předtím vůbec neznal.

Mnoho lidí je z polistopadového vývoje zklamaných, ale já nikoliv. Jsem díky svým životním zkušenostem skeptik, takže jsem si nemaloval žádnou růžovou budoucnost. Už od začátku nového režimu jsem předpokládal, že se věci nebudou vyvíjet tak nádherně, jak si to lidé představovali. A těžkosti, kterým v současnosti čelíme, mě nechávají lhostejným. Žijeme svobodně, jezdíme do zahraničí dle vlastní libovůle, můžeme svobodně číst, mluvit, a podnikat vše, co člověk chce, a to

vnímám jako strašně důležitou věc.